

# הַבֵּית שֶׁל יַעֲקֹב

## דביר חרד

ותהר .. ותלד בן, ותקרא שמו ראובן: כי ... (כ"ט, ל"ב)  
ותהר .. ותלד בן .. כי .. ותקרא שמו, שמעון. (כ"ט, ל"ג)  
ותהר .. ותלד בן, ותאמר .. על-בן קרא-שמו, לוי. (כ"ט, ל"ד)  
ותהר .. ותלד בן, ותאמר .. קראה שמו, יהודה (כ"ט, ל"ה)  
ותהר ותלד .. בן .. ותאמר .. ותקרא שמו, יששכר (ל', י"ז-י"ח).  
ותהר .. ותלד בן ותאמר .. ותקרא את-שמו, זבולון. (ל', י"ט – כ')

ואחר, ילדה בת; ותקרא את-שמה, דינה. (ל', כ"א)  
האם אין צדוק לשמה של זו – של דינה?  
למי בעצם אכפת, שהיא בכלל נולדה?  
סתם עוד בת.  
למי אכפת.  
נשמר עליה? ננמק את שמה?  
אין צורך ואין סבה.  
לאה לא הרתה כשאותה ילדה,  
לאה אמרה שום דבר כשהיא נולדה.  
כי היא בת, אשה,  
וזה בדיוק הנה חששה.  
שמה תולד ילדה מרחמה,  
גם ככה היא מלאה באימה.  
בעלה נגנב ע"י אחותה,  
והיא שוכרת אותו בדנדאים לפתע.  
בדיוק כמו שהוא עשה לאחיו, לא?  
אין הרבה גוון במשפחה הזו.  
דינה? היא אשה, סתם יוצרת במשפחתנו גוון,  
היא נולדה, לא נהרתה, נולדה וקבלה את שמה ללא טעון.

